

[Baunsgaard.]

Jeg tror, vi skal stille mod en virkelig langsigtet investeringsplan. 3-årige budgetter slår slet ikke til. For mig at se ville det ikke være utopi at tale om en 20 års prognose for erhvervsudvikling og økonomi sammen med en virkelig målsætning for de enormt store samfundsinvesteringer. Jeg tror, det er opgaven. Hvis det lyder voldsomt, minder jeg om, at enhver generation har en forpligtelse til ikke at aflevere samfundet i dårligere stand end den, de modtog det i. Uden planlægning og uden målsætning magter vor generation ikke den opgave. Det radikale venstre vil medvirke til at løse tidens og efter bedste evne også fremtidens store opgave under det motto, at man er moderat i egne krav, men konstruktiv og modig over for fællesopgaverne.

Aksel Larsen: Det er glædeligt, at det efterhånden bliver erkendt, at det er nødvendigt med planlægning og forudseenhed, og at man ikke kan klare sig fra år til år, undertiden fra halvår til halvår eller fra måned til måned, og det er så meget desto mere glædeligt, som de opgaver, der skal løses i det danske samfund — og skal løses af det offentlige — i den tid, vi lever i, er uhyre store. De er jo heller ikke blevet mindre, eftersom man har forsømt så uhyggeligt meget i årene siden det europæiske konjunkturomslag satte os i stand til at investere langt mere i fremtiden. Jeg forstår, at nøjagtig dette synspunkt deler den højtærede minister, som i hvert fald i sin redegørelse udtalte, at de offentlige investeringer måske netop i de nærmeste år er ekstraordinært store, fordi de gennem en årrække har været holdt tilbage og nu må tilpasses en mere dynamisk erhvervsudvikling og et højere velstandsniveau.

Den redegørelse, vi har fået, og de bilag, der fulgte redegørelsen, er imidlertid ikke nogen plan, men det kan måske kaldes en skitse til en plan over, hvad man mener at kunne finansiere, og hvad der må finansieres i de kommende 3 år med udsigt til et noget længere perspektiv. Jeg kan tilslutte mig de anskuelser, der er kommet frem om, at man naturligvis ikke kan slå sig til tåls med at nå frem til 3 års planer. Man må have planer, der rækker længere frem, men da vi her står ved begyndelsen

af dette arbejde, vil jeg sige, at hvis der som resultat af det nu påbegyndte blot kan komme en foreløbig 3 års plan, der samtidig åbner op for et længere perspektiv, er der allerede sket noget meget betydeligt. Jeg kan altså ikke andet end takke regeringen for det initiativ, der er taget, og sige, at den højtærede økonomiministers aktivitet i denne som i adskillige andre henseender er prisværdig.

Som selve planskitsen — hvis jeg må kalde den sådan — er foreløbig, er den drøftelse, vi har i folketinget i dag, også foreløbig. Der må arbejdes energisk og konsekvent videre ad den vej, man nu er slået ind på, og det er en sag, der ikke blot angår regering og folketing. Det er en sag, der angår hele befolkningen, og de opgaver, der skal løses, kan ikke løses uden hele befolkningens medvirken — vel at mærke hele befolkningens bevidste medvirken. Den må være klar over, hvad det drejer sig om, hvilken betydning det har, og være rede til at bringe de ofre og gøre den indsats, der er nødvendig. Hvis opgaverne blot skal løses i det i virkeligheden beskedne omfang, vi her har hørt om, kræver det vilje og fælles træk, for midlerne til investeringen må nemlig skaffes.

Jeg går ud fra, at lånevejen kan betrædes til løsning af nogle af opgaverne, men for de flestes vedkommende tror jeg ikke den er farbar. Ja, man kan muligvis tænke sig at låne indenrigs, men gør man det, kan det jo få følger for finansieringen af andre samfundsopgaver. Jeg vil derfor tro, at midlerne i det væsentlige skal skaffes ud af den løbende samfundsmæssige produktion, og selv om jeg ikke som det ærede medlem hr. Peter Nielsen i alt væsentligt anskuer dette som problemet om fremtidige skatter, er det naturligvis også et problem om skatter.

Den højtærede minister regner med, at der i løbet af de kommende 3 år skal bruges 14½ milliard kr. til offentlige investeringer. Nogen må gerne anse dette tal for svimlende, men det burde jo i grunden være større. Der er da heller ikke regnet med investering i boligbyggeriet. Nu ved jeg godt, at man ud fra mere eller mindre vanemæssige betragtninger vil sige, at det er ikke staten, der skal bygge boliger, og at det i hvert fald kun i ringe omfang er